

Lovforslag nr. L 66. Fremsat den 15. november 1983 af Erik B. Smith (S), Albertsen (S), Mette Groes (S), Torben Lund (S), Lykkesoft (S), Inge Fischer Møller (S), Henning Rasmussen (S) og Taanquist (S)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og om ophævelse af lov om begrænsning af løn under sygdom

(Ophævelse af karenssdag)

§ 1

I lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, jfr. lovbekendtgørelse nr. 435 af 5. september 1983, som ændret ved lov nr. 502 af 28. oktober 1983, foretages følgende ændringer:

1. § 3 affattes således:

»§ 3. Lønmodtagere, der ved sygdommens indtræden har været beskæftiget hos arbejdsgiveren mindst 40 timer inden for de sidste 4 uger, og som ikke får udbetalt fuld løn under sygdommen, har ret til fra arbejdsgiveren at få udbetalt dagpenge i 13 uger regnet fra 1. fraværssdag (arbejdsgiverperioden). For lønmodtagere, der er beskæftiget i kortvarige eller tilfældige arbejdsforhold hos arbejdsgivere, der ikke har frigjort sig for forpligtelsen efter § 13, indtræder retten til dagpenge fra arbejdsgiveren, uanset om beskæftigelseskravet er opfyldt.

Stk. 2. Retten til dagpenge fra arbejdsgiveren indtræder tidligst 3 uger efter ansættelsen. Denne begrænsning gælder dog ikke de lønmodtagere, der er omtalt i § 13. Chefen for sikringsstyrelsen kan fastsætte nærmere bestemmelser herom.

Stk. 3. Retten til dagpenge fra arbejdsgive-

ren gælder, uanset om ansættelsen ophører inden udløbet af arbejdsgiverperioden. Chefen for sikringsstyrelsen fastsætter dog nærmere regler, hvorefter dette fraviges, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.«

2. § 18, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* I andre tilfælde har lønmodtageren ret til dagpenge fra 1. fraværssdag, såfremt anmodning indgives samme dag.«

3. I § 18, stk. 3, 2. pkt., ændres »2. fraværssdag« til: »1. fraværssdag«.

4. § 28 affattes således:

»§ 28. Personer, der har anden dagpenge-givende erhvervsindtægt end lønindtægt, kan sikre sig dagpenge i de første 3 uger af sygeperioden.«

§ 2

Lov nr. 572 af 27. oktober 1982 om begrænsning af løn under sygdom ophæves.

§ 3

Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er en delvis genfremsættelse af et i folketingsåret 1982-83 fremsat lovforslag, se Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 5668, 7642, 10119 og 10361 samt tillæg A sp. 3027 og tillæg B sp. 1265.

Der henvises til bemærkningerne til dette forslag, idet disse bemærkninger fortsat er gældende.

Siden et flertal i folketinget afviste lovforslaget, er der kommet yderligere dokumentation for karensdagens urimelige virkninger. Som eksempel herpå kan nævnes, at en lønmodtager med flere arbejdsforhold har 1 karensdag i hvert arbejdsforhold. Denne fortolkning lægges til grund, uanset at dagpengeudvalget intet har haft at indvende imod, at det overvejes at lade det offentlige betale lønmodtagerens dagpenge for karensdagen i det »efterfølgende« ansættelsesforhold.

Lønmodtagere, der arbejder på weekenddrift eller har deltidsbeskæftigelse i under 5 af ugens arbejdsdage, rammes ligeledes urimeligt af karensdagsbestemmelserne.

Tilbagefaldsreglen er ingen beskyttelse for lønmodtagere, hvor man skal til kontrol, forundersøgelse eller ambulatoriebehandling uden for tilbage-

faldsperioden på 12 dage, uagtet at undersøgelserne eller behandlingerne henføres til den pågældende sygdom.

En række arbejdsgiveres krav om indgåelse af § 12-aftaler giver ligeledes anledning til åbenbart urimelige forhold.

Karensdagslovens sociale skævheder dokumenteres i samtlige undersøgelser vedrørende administration af karensdagsordningen, således at arbejdere i højere grad end funktionærer betaler for 1. sygedag, og at de overordnede i erhvervslivet i det store og hele ikke er ramt af karensdagsbestemmelserne.

Indførelse af en karensdag var med i regeringens såkaldte økonomiske sanering, men det har vist sig, at de forventede besparelser ikke står mål med de faktiske forhold, og en ophævelse af karensdagsbestemmelsen vil isoleret set ikke være en uoverkommelig økonomisk opgave.

Forslagsstillerne er villige til at forhandle om de økonomiske konsekvenser. Af hensyn til de økonomiske konsekvenser har forslagsstillerne i øvrigt valgt at lade de 13 uger, den såkaldte arbejdsgiverperiode, forblive uændret.